

[Energiministeren]

de faktiske vilkår runde for runde, når man udbyder blokkene, vil kunne afpasses efter, hvad slags blokke der er tale om ud fra en geologisk vurdering, og afpasses efter de hensyn, samfundet til enhver tid mener vil være nødvendige at tage, sådan som den generelle udvikling på olie- og gasområdet måtte forløbe. Det er det billede, der tegner sig alle andre steder i verden.

Hr. Maisted var inde på, at Danmark, hvis regeringen gennemfører det, vi gerne vil, bliver sådan en socialistisk vasalstat – jeg ved ikke, hvem vi specielt skulle blive underlagt, men det var et eller andet interessant – eller at vi skulle blive en bananstat. Disse mere tropiske betragtninger vil jeg udelade i en Nordsøsammenhæng, men sagen er jo, at hvis vi skal ind på den sammenligning med det pæne selskab i den vestlige verden, som hr. Maisted lægger op til, så rejser der sig en diskussion af voldsomt interessant karakter, men formentlig med en helt anden udgang end den, hr. Maisted forestiller sig. Hvis vi skulle sammenligne med vilkårene de andre steder, fik melodien en helt anden lyd. Det er den manglende sammenlignelighed mellem vilkår på dansk område generelt betragtet og det, der er fast indarbejdet i vore nabolande omkring Nordsøen, som er hovedproblemet, når det drejer sig om varetagelsen af det danske samfunds vitale interesser på netop dette felt.

Jeg bemærkede, at der fra fru Lone Dybkjærs side blev givet udtryk for tilslutning til det hovedsigte, som regeringen anlægger i forhandlingen på forhandlingens mest afgørende punkt, nemlig at der foretages en sontring mellem de arealer, hvor der faktisk er aktiviteter i gang, og de arealer, hvor der ikke er en aktivitet i gang. En sådan sontring er rimelig at foretage, og på grundlag af en sådan sontring vil vi kunne skabe handlefrihed til, at vi kan indrette os sådan, som vi vil, med hensyn til efterforskning og udvinding af vore egne ressourcer.

Resten må vi så tale om i detaljer, selvfølgelig, også fordi regeringen på dette tidspunkt ikke har fremlagt detaljerne. Det må vi vende tilbage til, når og hvis man når et resultat i denne stil. Når man ikke et resultat i denne stil i store træk, ja, så er der en situation, som regeringen så vil tage stilling til.

Fru Annelise Gotfredsen har jeg allerede svaret på bemærkningen om, at regeringen med sin måde at forhandle på kommer med et diktat. Det svarer ikke til, at der rent faktisk er foretaget modifikationer i det, og vi efterstræber fortsat først og fremmest et forhandlingsresultat. Men det er meget fundamentale problemer for samfundet som sådant, der er tale om, og også i lys af de byrder, som den danske befolkning nødvendigvis må bære i øvrigt for at bringe Danmark igennem dette tiårs krise, som ikke mindst er koncentreret omkring energiproblemerne, må der selvfølgelig ske væsentlige ændringer.

Jeg skal i den forbindelse ikke her gå ind på de forskellige tal, som illustrativt kan bringes ind i denne sammenhæng – der har været fremdraget sådanne tal fra hr. Kalnæs og fra hr. Waldorff – men vi kommer ikke uden om i en rent objektiv konstatering, at det, der her er fremlagt, er stort set proportionerne i problemet.

Fru Annelise Gotfredsen gjorde også nogle bemærkninger om hr. Heinesens udtalelser, og jeg synes nok, at en del af disse udtalelser kunne fortjene at blive citeret herfra, nemlig hvor den socialdemokratiske næstformand siger: »Socialdemokratiet afventer forhandlingernes afslutning, men A. P. Møllers tilbud er ikke en bæredygtig og for befolkningen tilfredsstillende udgang på forhandlingerne.«

Det indebærer jo også, at der fra partiets side hermed er tilkendegivet, at man ikke anser disse forhandlinger for at være afsluttet, og derfor kan jeg ikke se, at man med rimelighed kan anvende hr. Heinesens udtalelser helt på den måde, som fru Annelise Gotfredsen gjorde. Jeg opfatter hr. Heinesens udtalelser som en klar tilslutning til regeringens mål i disse forhandlinger.

Hr. Waldorff og andre har været inde på, at problemet skulle være, at DUC ville drive en sådan virksomhed på koncessionsarealet, at de udtømmer forekomsterne inden år 2012. Jeg mener ikke, det er en sagligt holdbar vurdering. Allerede når det gælder gasprojektet, kan man se, at hvis der er de forekomster, man med stor rimelighed kan gå ud fra at der er, nemlig mere end de 55 milliarder m³, vi har købt, så vil forekomsten jo strække meget længere, og det samme gælder de andre ting. Man kan også regne baglæns fra år 2012 og se, hvor tidligt det vil være